

— Narodni notarji so potrebni: v Šmariji, v Rogaci, v Brežicah, v Konjicah, v Marenbergu, v Slov. gradci, v Ptui, na Vranskem, v Zgornji Radgoni, v Kozjem in pri sv. Lenartu v slov. Goricah ter v Laškem trgu, kjer povsod so zdaj nastanjeni nemštvu vdaní notarji, ki za Slovence le v nemščini uradujejo. — Tudi v Mariboru bi moral še bar eden slovenski notar biti, ker je mariborska okolica do malih izjem čisto Slovenska. — Imamo zatoraj na spodnjem Štajerskem že zdaj lepo število narodnih odvetnikov (15) in notarjev (8) ter če bi vsi svesti si svoje narodnosti uradovali za Slovence le večjidel v lepem našem materinskem jeziku, bil bi stem lep in velik napredek storjen do slovenskega uradovanja pri sodnijah in drugih uradih. — Žalibog pa, da nekateri naši narodni odvetniki in notarji premalo, nekateri pa celo nič slovenskega jezika v govoru in pisavi pred sodnijami in uradi ne vporabljaajo, v čem ravno tudi vzrok tiči, da sodnije in uradi ne uvidevajo potrebnosti posluževati se slovenščine v pismenem svojem poslovanji s strankami. Poboljšajte se! (Dalje prihodnjič.)

Iz Ormoža. (Občinske volitve.) Dne 10. in 12. t. m. smo imeli volitve v mestni zastop. Slovenci smo se prvičkrat volitve vdeležili in naši kandidati so bili sledeči gospodje: za III. razred: dr. Ivan Geršak, dr. Anton Žižek, Simon Kandrič in Jožef Vavpotič, za namestnika pa Jakob Potočnik in Ivan Gasperič; za II. razred: dr. Ivan Petovar, dr. Ivan Omulec, Jakob Zinko in Andraž Pravdič, za namestnika pa Ivan Kovačič in Matjaž Ministerfer; za I. razred: Alojzij Windisch, Ferd. Stamen, Ivan Vrtnik in Štefan Pernat, za namestnika pa Štefan Brodar in Matjaž Kuharič. V tretjem razredu smo imeli po našem računu veliko večino, zmaga v drugem razredu je bila zagotovljena, v prvem razredu smo pa računili na jednako število glasov. Naši posilincei so bili v jako veliki zadregi ter so že obupavali. In glejte, najedenkrat so neko zvohal. Dva dni pred volitvijo so razglasili svoje kandidate v tretjem razredu. In mislite, da so kandidate iz svoje sredine postavili? — Ne, ampak vzeli so nam naše kandidate, deloma iz drugega, deloma iz prvega razreda, namreč: g. dr. Omulca g. dr. Zinko-ta, g. F. Stamena in g. J. Gašpariča. Tudi so znali najedenkrat slovenski ter so našim volilcem slovenske volilne pozive razposlali, v katerih so svoje kandidate priporočali, kajti večina teh je slovenska. V tem volilnem pozivu so se naši posilincei posebno kmetom dobrikali, imenovali so se stranka meščanskih domačinov ali „burgarjev“, kateri so tukaj rojeni in kateri so tukaj dorasli in tudi stari postali; imenovali so se stranka, katera je sploh v lepi vzajemnosti (!) s svojimi sosedi, katera je za blagor vsakega domačina brez razločka

„narodnosti“ (!) skrbela in katera je za to, da se otroci sprva le v svojem domačem jeziku in še le pozneje v drugem „deželnem jeziku“ učé. Rekli so tudi, da je njihova stranka z občinskimi posestniki cele fare že od starih časov „skoz staro prijateljstvo“ njih prededov „zavezana“ in tako rekoč od rojstva „zaraščena“ i. t. d. — Glejte tako so se hlinili in prilizovali, in kdor jih ne pozna, bi jim verjel. In kaj mislite kdo je ta volilni poziv podpisal? F. Kada, kojega prededi so bili na Českem doma. U. Martinz, kateri je z nemškega Koroškega v Ormož priromal, J. N. Kautzhammer, kojega prededi so bili židovi na Madjarskem. F. Talavania, kateri nema znanega očeta, še manj pa znanih prededov, itd. — In ti ljudje pravijo, da so že njih prededi z vsemi občani v prijateljstvu (!) živeli, da so jim prededi to prijateljstvo „varili (!)“, oživljali in je jim brez madeža „izročili!“ (Dalje prihodnjič.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Svitli cesar stanuje zopet na Dunaji, cesarica se je preselila za nekaj časa v krasni Miramar nad Trstom. — Grof Hohenwart je postal predsednik najvišjemu računišču, torej naslednik kneza Auerperga. — Državni zbor bo obravnaval novo postavo o pristojbinah (desetku), finančni minister upa 2,270,000 fl. več dobiti, slovenski poslanec Obreza pravi, da vkljub temu bode nova postava manjšim posestnikom na korist, cesar mu g. dr. Gregorič v Ptui povsem ne veruje, če se dotični paragraf v vladinem črteži ne prenaredi. Več prihodnjič. — Ljubljanski „Slovenec“ in „Novice“ in praška „Politik“ izražajo se zoper „jugoslovanski klub“ prihodnjih državnih poslancev. Razlogi nam štajerskim Slovincem niso prepričevalni. — Vladni list ljubljanski smatra slovenske napise na slovenskih šolah na Kranjskem kot malenkost. To je gotovo značiljivo. — Konservativni deželni zbor v gornjej Avstriji daje duhovnikom zopet več vpliva na nadzorovanje ljudskih šol, cesar so postavo potrdili. — V Trstu so v morje spustili novo ladijo parobrodnik za društvo: Lloyd. Ladija nese 86030 meterskih centov tovora in 600 ljudi. — Dunajski Judi so izdali knjižico: Das bedrängte Wien, t. j. stiskovani Dunaj in pravijo, da so vlada in narodni slovanski krivi, če Dunaj propada. To je grda laž. Vlada in sedanji cesar so dali krasne palače zidati, ves prostor za „Ring“ je bil darovan mestu. Ako Dunaj propada, krivi so njihovi liberalci in Judi, ki v svojih novinah blato poganjajo na vse nemške narode in žalijo vsakega kdor ni Jud in liberalci. — Vogerski Tisza kliče už premnogokrati kralja na pomoč, kedar je v zadregi, naj mu pomaga. To je znamenje, da ne stoji

več tako trdno, kakor pred leti. Škofa Strosmajerja jel je preganjati: hrvatski ban je temu prepovedal drevje sekati v škofovskih gozdih in tri bogoslovce je sodnija ugrabila in obsodila na 54 ur zapora. V hrvatskem saboru je imenoval Barčič hrvatsko-madžaronsko vlado: roparsko zadrugo. Starčevićanci poslali so cesarju spomenico, kder mu razlagajo svoje želje in tužni položaj Hrvatske.

Vnanje države. V Frankfurtu so policijskega svetovalca Rumpfa usmrtili socijalisti in zginoli kakor kafa, čeravno je 5000 fl. nagrade obečane, kdor morilca ovadi. Socijalisti tirjajo v državnem zboru, naj se delo o praznikih in nedeljah prepove, Bismark je pa nasprotoval. Na tuje zrne on pozvišuje colnino, da bo domače nemško imelo bolj ceno, s Francosi se pogaja zoper Angleže. — Ruski grof Ignatijev je imenovan za gubernatorja v izhodnej Sibiriji. Da je ta slavní državnik tje poslan, to kaže na važne bližnje dogodke proti Kitajcem; železnico od Jekaterinograda čez Ural v Tjumen v Sibiriji zgradijo še letos. — Bolgarski patrijarh osnuje v Macedoniji dve novi škofiji. — Grki začnejo letos graditi železnico od Aten v Solun. — Turški sultan poslal je Fehmi-pašo v Berlin in London vprašat, hočejo li mu Egipt popolnem vzeti in Tripol Italiji vteknuti? — Italijani se veselijo, da bode ali Genova ali Brindisi od Bismarka izvoljen za pristanišče parobrodnemu društvu nemškemu! — Papež prosijo škofo, naj nabirajo milodarov za katoliške misijone, ker je laška vlada imetje propagandino pobrala. — Srbski kralj Milan hoče zakon s kraljico Natalijo razrušiti pa se še ne upa zavoljo naroda. — Za vsled potresa onesrečene v Španiji je naš cesar daroval 20.000 frankov. — Mahdi je Gordona zvalil iz Hartuma in mu potopil eno ladijo in več ljudi pobil. Angleži se vendar močno bližajo Hartumu.

Za poduk in kratek čas.

Od Pohorja do Adrije.

II. Nasprotje, vojska pismena in ustna mej dvema narodoma mora biti, brž ko eden narod grozi drugemu spodkopati narodni obstanek in ga sebi vtelesiti, v svoj narod ga spojit. Glejte nekaj pred 300 leti je krvoločni Turčin teptal slovenske dežele. Kaj so naši predočetje storili? Zedinili so se, se Turčinu junaško v bran postavili in ga zmagali. (Zmaga pri Trebižu, Otoku, Hrušiči, Brežicah, Belaku.) Ko bi naši prednamci roke križem držali, pokosila bi jih turška sablja, v sužnost odpeljala turška roka. Ali to se ni zgodilo. Sedaj me poslušnite. Ko bi Slovenci hladnokrvno gledali, kako njihovi mejaši, ne, izne-

verjeni njihovi bratje tlačijo svoj narod, ga v nič devljejo, ga sužnika storiti hočejo ter materni jezik zatirajo, se ga sramujejo, uže davno bi nemec in njegov golč zalila slovenske pokrajine in prodrla do Jadranskega morja, nemškutar pa bi materi Slaviji nagrobnico tulil. Hvala Bogu, tako daleč še nismo! Sedaj še sklepajte: ko bi Slovenci tam kje okrog Gradca hoteli nemški jezik zatreti, spodrinoti Nemca gospodarja, sami pa vladati imajoč svojo slovensko upravo, kaj bi se zgodilo? Slovenca bi zagnali v krtovo deželo hočeš, nočeš, moraš. Enaka je pri nas. Naša materinščina nam je več pri srci, nego nemškutarske stavbe in njena svojad, našo narodnost mi ljubimo bolj nego nemškutarske groše. Kje je narod, ki bi si pustil vzeti narodne svetinje, se pustil zatreti in izbrisati svoje ime iz zgodovine? Ne ga nikjer, tudi po Slovenskej ga zastonj iščete. Taka je gospod.

In moj tovariš? Nekaj mi je dal prav, drugo pa je trdil po svoji buči. Franc Ahac je mož in oča. Njegovi otroci znajo čisto nemški, a on jih bo dal učiti slovenski. Tako mi je pravil. Toda ure se odtekajo, posebno minute so kratke na postajah in tako tudi za naji pride ločitve britki čas.

Na Zidanem mostu se posloviva jaz in Ahac, vošči mi lahko noč, akopram je uže tri po polnoči bilo, jaz pa se stegnem na klop in zadremlem. Še le v Zalogu pred Ljubljano se vzbudim. Prišedši v središče slovensko se napotim v Šenklašč odslužit sv. mešo. Ob 10. uri pa sem zopet na kolodvoru čakajoč poštnega vlaka v Trst. Povsod po Kranjskej se govori, kako je zviti Zenari z revolverjem si življenja nit prestrigel. Dalje vsepovsod se govori, kako je izviti krojač Železnikar zašel v Celovške temnice. Bila je sestra pri meni, ktera mi dopove, kako pri Mahru v Ljubljani nemški šulferein kujejo, da se vse po ulicah trese.

Kdor čaka, pričaka. Tako tudi meni ura rešitve napoči: poštni vlak na kolodvor pripiska. Jaz hitim k plačevalnici, s karto pa smuknem v kupej. Na veselje se snidem tam s strokovnjaškim g. Försterjem in Gorčičem, potujočima do Borovnice, kjer sta hotela cerkvene orglje poskusiti.

(Konec prihodnjič.)

Smešnica 4. Kinezar potujoč po Evropi pride v krasno dvorano, kder so gospodje, gospe in gospodične strastno plesale, da je vse teklo z njih. Tujec radostno ples ogleduje, a naposled vprašan, kako se mu dopada, odgovori: prav dobro, vendar čudim se, zakaj tako težkega dela ne prepuščate rajši svojim — hlapcem in deklam?